

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Tizenharmadik szám

Jeff Pippenger

2025-12-18

Tizenhármas szám

Jelenleg 1863 prófétai jelképével foglalkozunk. Figyelmünket a bibliai Kádesre összpontosítottuk mint az ősi Izráelnek a „nyugalom” elleni lázadásának jelképére, amely halálukat idézte elő egy olyan időszak folyamán, amely Kádesnél tetőzött; így szemléltetve Jeremiás „régí ösvényeinek” 1863-ban történt elvetését, amikor elvetették a Leviticus huszonhat „hétszeresét”.

A Kádeshez és 1863-hoz kapcsolódó világosság követésében azt azonosítjuk, melyik az a tíz próba, amely Kádesig terjedt. Az első három próbát a manna próbájaként azonosítottuk. E három lépés csodákként vagy próbákként ábrázolható, és a szombati nyugalom, mint a tíz próba közül az első, megfelel a tizedik próbának, amelyet Pál a Zsidókhoz írt levélben oly világosan „nyugalomként” azonosít. A tíz próba egy alfa-nyugalommal és egy ómega-nyugalommal rendelkezik.

Nem számít, hogy a prófécia tanulója miként kívánja meghatározni azt a „nyugodalmat”, amelyet a héberek Kádesnél elutasítottak—mert prófétai értelemben minden egyes „nyugodalmat” (sort sorra) „a nyugalomra és a felüdülésre” utal, amely a késői eső. Kádes a késői eső üzenetének, valamint magának a késői eső tapasztalatának elutasításának kiemelkedő jelképe, mert a pecsételés, amely a száznegyvennégyezer személyen Kádesnél megy végbe, az igazságban való megszilárdulás mind „értelmileg, mind lelkileg”.

„Amint Isten népe elpecsételtetik a homlokán — nem valamiféle pecsét vagy jel által, amely látható volna, hanem az igazságban való megszilárdulás által, mind értelmileg, mind lelkileg, úgyhogy nem lehet őket kimozdítani —, amint Isten népe elpecsételtetik és felkészül a megrázkódtatásra, az el fog jönni. Sőt, már el is kezdődött; Isten ítéletei már most a földön vannak, hogy figyelmeztetést adjanak nekünk, és így tudjuk, mi közeleg.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1161.

Az, hogy valaki „értelmileg” „beilleszkedjék az igazságba”, azt jelenti, hogy a sorról sorra haladó módszertant fogadja el mint Isten Igéje tanulmányozásának egyetlen és kizárólag megszentelt megközelítését. Ez a szűk megközelítés 1840 augusztusában nyert megerősítést mint helyes megközelítés, amikor „sokaságok győződtek meg a Miller és munkatársai által elfogadott prófétai értelmezési elvek helyességéről, és csodálatos lendület adatott az adventmozgalomnak.” A „csodálatos lendület” a Szentlélek erejének megnyilvánulását jelképezi, amely 1840-ben az első angyal üzenetét eljuttatta az egész világra.

Azok, akik részt vettek a „csodálatos lendületet” képviselő munkában, magának a Szentléleknek az ereje által nyertek felhatalmazást éppen annak a munkának a végzésére. A Szentlélek csak azok között nyilvánította ki erejét, akik elfogadták a szent módszertant. A Szentlélek csak azokban

nyilvánította ki erejét, akik elfogadták a szent módszertant.

Az igazságban való értelmi meggyökerezés a sorról sorra módszertan elfogadása, és e sorról sorra módszertan „elfogadását” egy laodiceai számára a szív ajtajának megnyitása jelképezi a Laodiceához küldött Hírnök befogadására a Szentlélek személyében. E szent módszertan elfogadása a Szentlélek erejét viszi be azok elméjébe, akik értelmileg meggyökereznek az igazságban. E módszertan elfogadása olyan lelkeséget eredményez, amelyet az istenség és az emberiség egyesülése szemléltet. A bibliai, sorról sorra haladó módszertan alkalmazása, hittel elegyítve, az igazságban való értelmi meggyökerezésként van ábrázolva, és az az igazság (üzenet), amelyet e módszertan létrehoz, nem választható el Jézustól, aki az Ige. Igéje üzenetének elfogadása annyi, mint a Szentlelket befogadni az elmébe. Így az igazságban való értelmi meggyökerezés azt a lelki tapasztalatot hozza létre, amely elnyeri Isten jóváhagyásának pecsétjét.

Kádes volt az ősi Izráel végső próbája. Jóel könyvében a borivók két csoportja egymástól elkülönül és megkülönböztetik őket aszerint, hogy elutasítják vagy elfogadják a késői eső üzenetét, amelyet Jóel „újbornként” azonosít, szembeállítva azt az erjesztett borral, amelyet a másik csoport fogyaszt. Jóel „újborna” Pál „nyugodalma” a Zsidókhoz írt levél harmadik és negyedik fejezetében. Ez az is, amit Ézsaiás „Efraim részegei” nem hajlandók „meghallani” — „kiknek ezt mondá: Ez a nyugalom, adjatok nyugalmat a megfáradottnak, és ez a felüdülés; de nem akarták hallani. És lőn nekik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály, itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, és összetöressenek, és törbe essenek, és megfogassanak.”

Megállapítottuk, hogy Áron aranyborjús lázadása a tíz próba közül „kettőt” jelképez, amelyek Kádesnél zárulnak le. E próba kettéosztása összhangban áll a késői eső próbaidejével, amelyet a „fenevad képmásának próbája” ábrázol, s ez az a próba, amely meghatározza Isten népének sorsát. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezete a „lázaadást” azonosítja, mert a „tizenhárom” szám a lázaadást jelképezi.

A fejezet a pápai tengeri fenevaddal kezdődik, amely a földön való lázaadás elsőrendű jelképe, amint Dániel azonosítja azt mint a hatalmat, amely nagy dolgokat szól a Magasságos ellen. Ezt a lázaadást a földi fenevad, az Egyesült Államok lázaadása követi, amely azután az egész világot arra kényszeríti, hogy a lázaadásban kövesse az ő példáját. A fejezetben szereplő harmadik lázaadás mintája a három lázaadás közül az elsőben található meg, amelyet a tengeri fenevad képvisel, a Vatikán jelképe. A tizennegyedik versben az Egyesült Államok sárkányként szól, és így képet alkot a fenevadnak — a Vatikán képét. A tizenkettedik verstől kezdve az Egyesült Államok arra kényszeríti a világot, hogy ugyanezt tegye. Áron lázaadása kettős, az Egyesült Államok lázaadását jelképezi, majd az egész világ lázaadását, amikor a Vatikán világméretű képe kikényszerítettik.

Áron lázaadása mindkét időszakot azonosítja: előbb a bálványimádaás időszakát, amikor Mózes nem volt jelen, majd a bálványimádaását, amikor Mózes jelen volt. Mózes a Törvényt vette át, ezért a lázaadásban Isten Törvényét mint elválasztó pontot jelképezi. Az Áron aranyból készített borjú-állatképe által jelképezett próba az 1863-as próba.

Ez a vasárnaptörvény próbája, amely az élet és a halál közötti választóvonalat jelenti. Ez a választóvonal az Ígért Földje vagy a pusztában való halál között, a fenevad bélyege vagy Isten pecsétje között, a laodíceai Sebna vagy a filadelfiai Eljákim sorsa között. Az első három próba, amelyet a manna jelképez, a szombat vagy vasárnap körüli vitát szimbolizálja, miként a tizedik próba is. Az Áron aranyborjúval kapcsolatos lázadásában megjelenő választóvonal, amely egyaránt az ötödik és a hatodik próbát jelképezi — ez a vasárnaptörvény.

A negyedik próba a Masszánál levő víz, ahol a „Massza” jelentése „próbatétel”, a „Meriba” pedig „Jehova hadijelvénye”; ez a történet a 2Mózes 17:1–7-ben található, ahol közvetlenül úgy van azonosítva, mint „az Úr próbára tétele”.

Izráel fiainak egész gyülekezete pedig továbbvonult a Sin pusztájából, útjaik rendje szerint, az Úr parancsolata szerint, és táborot ütött Refidimben; de nem volt víz a népnek, hogy igyék. Azért a nép perlekedett Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk. Mózes pedig azt mondta nekik: Miért perlekedtek velem? Miért kísértitek az Urat? És szomjazott ott a nép a víz után; és zúgolódott a nép Mózes ellen, és azt mondta: Miért hoztál fel bennünket Egyiptomból, hogy engem és gyermekeimet és jószágaimat szomjúsággal ölj meg?

Mózes pedig az Úrhoz kiáltott, mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés híja, és megköveznek engem.

Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Menj a nép előtt, és végy magad mellé Izráel vénei közül; botodat pedig, amellyel a folyóra sújtottál, vedd a kezédbe, és indulj el. Íme, ott állok majd előtted a sziklánál Hóreb; és üsd meg a sziklát, és víz fakad belőle, hogy igyék a nép. És Mózes így cselekedett Izráel véneinek szeme láttára.

És nevezé annak a helynek nevét Masszának és Meribának, Izráel fiainak perlekedése miatt, és mert megkísértették az Urat, mondván: Vajon közöttünk van-e az Úr, vagy nincs? 2Mózes 17:1–7.

A „Massza” által jelképezett megpróbáltatás és a „Meriba” által jelképezett hadijelvény egy prófétai alfa, amely prófétai ómegájával akkor találkozik, amikor Mózes másodszor is ráüt ugyanarra a Kősziklára. Ez azt jelenti, hogy a tíz ingerlés közül a negyedik Kádesnél jelenik meg, mert a második Kádes az a hely, ahol Mózes lázadásban ráüt a Kősziklára. Ez azonosítja, hogy Kádes mint jelkép magában foglalja a víz próbáját, amely hadijelvényt hoz létre.

A zászlójelvényt előhozó víz próbája a késői eső üzenetének próbája. 1863-ban kellett volna felemeltetnie a zászlójelvénynek, de sajnos 1863 csak az első Kádes volt, és a második Kádes a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénytől lesz. Massza és Meriba azt a végső próbát jelképezik a száznegyvennégyezer számára, közvetlenül azelőtt, hogy a vasárnapi törvénytől zászlójelvényként felemeltetnének. Nem Róma tekintélye, sem a zsidók tekintélye nem rendezte el Krisztus halálát. Az a hatalom a Menny tanácsában lett elrendelve korszakokkal a kereszt előtt. Mózes a vesszejét használta, azt a vesszőt, amelyet maga Isten kent fel, hogy megüsse a Sziklát — de csak egyetlen alkalommal. Ezt a Sziklát az ihletés szerint az 1840-től 1844-ig terjedő üzenetek jelképezik, vagyis azok a régi alapvető igazságok, amelyek az igazak ösvényét ábrázolják. A Masszában jelképezett próbatételben a megmentő víz az a víz, amely a régi ösvények Sziklájából

fakad. Ez a víz két osztályt próbál meg és hoz létre: az egyiket a fenevad bélyegére, a másikat Isten pecsétjére, amint azt az Isten pecsétje jelképezi azokon, akik zászlójelvényként felemeltetnek, miként azt Meriba ábrázolja.

A templom Artaxerxész harmadik rendelete előtt fejeződött be, ami megállapítja, hogy a millerita templom, amelyet Krisztus 46 év alatt, 1798-tól 1844-ig épített fel, a harmadik angyal előtt készült el, akit a harmadik rendelet megérkezése jelképez. A száznegyvennégyezer közvetlenül a vasárnaptörvény előtt pecsételteték el, amikor azután mint zászlóul felemelt áldozati felajánlás emeltetnek fel a pünkösdi zsongásból, miként a régmúlt napokban. Massa és Meriba az első és a harmadik angyal történetében az Éjféli Kiáltás üzenete által jelképezett vízpróbát azonosítják.

Az istenségnek az emberiséggel való egyesítésének műve a két templom egyesítéseként is ábrázoltatik. Ugyanez házasságként is megjelenik, amelyben egy férfi és egy nő, vagy egy női templom és egy férfi templom egyesülnek, és egy testté lesznek. Krisztus azért emelte fel a millerita templomot, hogy bevezesse őket az Ő mennyei templomába, ahol „nyugalmat” találnának, amelyet 1844 történetében a hetednap szombat jelképezett.

Amikor Massa és Meriba e megértését mint a negyedik próbát alkalmazzuk egy nyitó próba közé, amely maga is három próbát képvisel, és amelyet azután az ötödik és hatodik próba vasárnaptörvénye követ — akkor megláthatod, de csak ha hajlandó vagy meglátni, hogy a hármass manna-próba az első próba, amelyet egy olyan próba követ, amely megelőzi Áron aranyborjójának harmadik, kettős próbáját. Massa és Meriba együtt vannak ábrázolva, mert a próféta „megkettőződés” csak a második angyal üzenetében található meg. A manna első három próbája az első angyal üzenete. Massa és Meriba próbája a második angyal üzenete, Áron lázadása pedig a harmadik angyal üzenete.

Az ötödik próba Áron aranyborjójának próbája, amely a bálványimádás megnyilvánulásával kezdődik, amikor a lázadók azt gondolták, hogy mezítelen lázadásuk el van rejtve Isten elől.

Amikor pedig a nép látta, hogy Mózes késlekedik lejönni a hegyről, egybegyűlt a nép Áronhoz, és ezt mondták neki: Kelj fel, készíts nekünk isteneket, hogy előttünk járjanak; mert erről a Mózesről, arról a férfiról, aki felhozott minket Egyiptom földjéről, nem tudjuk, mi lett vele. Áron pedig ezt mondta nekik: Szedjétek le az aranyfüggőket, amelyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülében vannak, és hozzátok ide nekem. Erre az egész nép leszedte az aranyfüggőket, amelyek a fülükben voltak, és odavitték Áronhoz. Ő pedig átvette azokat kezükből, vésővel megmunkálta, és öntött borjút készített belőle. Ekkor ezt mondták: Ezek a te isteneid, Izrael, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Amikor Áron ezt látta, oltárt épített eléje; majd Áron kihirdette, és ezt mondta: Holnap az Úr ünnepe lesz.

Másnap korán felkeltek, égőáldozatokat mutattak be, és hálááldozatokat vittek; azután a nép leült enni és inni, majd felkelt vigadozni. 2Mózes 32:1–6.

A hatodik próba az aranyborjú-lázadás második része, amikor Mózes visszatér a Tízparancsolat átvétele után. Mózes megkérdezi: „Ki áll az Úr oldalán?”; a többség passzív maradt, vagy a bálványimádók mellé állt, nyíltan megnyilvánítva ugyanazt a lázadást a közbenjáró jelenlétében.

Az ötödik és hatodik próba egyértelműen a vasárnaptörvényt példázza és azzal áll összhangban. Illés a Kármel hegyén hasonló kérdést tesz fel, mint Mózes. „Válasszatok ki még ma, kit akartok szolgálni” a vasárnaptörvény próbájára mutat. A fenevad képmásának próbájában rejlő szimbolika a vasárnaptörvényre mutat. A léviták különválasztása Áron történetében, valamint a tizenkét törzs megosztása Jeroboám két aranyborjújának történetében az okosak és a balgák szétválasztását azonosítja a vasárnaptörvénnyel. A laodiceabeliek a balga szüzek, amint azt White testvérő tanúsítja, és ezért a szüzek szétválasztása a vasárnaptörvénnyel a laodiceabeliek és a filadelfiaiak szétválasztása. Az ötödik és hatodik próba, amelyek egyetlen kettős próbát alkotnak, összhangban állnak a vasárnaptörvénnyel, ami azt jelenti, hogy összhangban állnak 1863-mal és Kádesselel.

A Kivonulás harminckettedik és harmincharmadik fejezete ugyanazon a napon teljesezik be, egymástól csupán néhány óra különbséggel, és ez a nap 1863-at és Kádest előképezi. A harmincharmadik fejezetben Mózes kéri, hogy megláthassa Isten dicsőségét. Ezért az ötödik és hatodik ingerlésben Mózeset úgy látjuk, mint aki átváltozik a száznegyvennégyezerbe. Ugyanez a Mózes van jelen Kádesnél is, amikor másodszor sújt a Sziklára, és ezáltal egy olyan osztályt képvisel, amelyet összezúz a Szikla, amelyre nem volt hajlandó ráesni. Ez a Szikla egy üzenet, ezért Kádesnél Mózesnek két jelképe van: az egyik Isten dicsőségét nyilvánítja meg, a másik pedig elutasítja a Sziklát.

„Akik Isten őrállóiként állnak Sion falain, olyan férfiak legyenek, akik meglátják a népet fenyegető veszélyeket — olyan férfiak, akik különbséget tudnak tenni igazság és tévedés, igazságosság és igazságtalanság között.”

„Elhangzott a figyelmeztetés: Semmit sem szabad beengedni, ami megzavarná annak a hitnek alapját, amelyre azóta építünk, hogy az üzenet elhangzott 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Én ebben az üzenetben benne voltam, és attól fogva mindmáig a világ előtt állok, hűségesen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról az emelvényről, amelyre azok helyezettek, miközben napról napra buzgó imádsággal kerestük az Urat, világosságot keresve. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Kőszikla. Attól fogva vezetett engem, hogy nekem adatott.” Review and Herald, 1903. április 14.

A „Mózes Kádesnél” jelképei közül az egyik szerint a Sziklát egy vesszővel sújtja, amely a tekintély jelképe. Az első alkalommal ez Isten tekintélye volt, a második alkalommal pedig az ember tekintélye. A Mózes által a második Kádesnél jelképezett osztály úgy jelenik meg, mint Efraim részegesei, akik teológiai tekintélyüket (vesszőjüket) arra használják, hogy megtámadják a késői eső üzenetét, amely az 1840-től 1844-ig tartó régi ösvények üzenete.

„Az 1840–1844 közötti időszakban adott valamennyi üzenetet most erőteljessé kell tenni, mert sokan elvesztették tájékozódásukat. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden gyülekezethez.

„Krisztus ezt mondta: »Boldogok a ti szemeitek, mert látnak; és a ti füleitek, mert hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látták meg; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallották meg« [Máté 13:16, 17]. Boldogok azok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és

1844-ben látni lehetett.

„Az üzenet adatott. És semmi késedelemnek nem szabad lennie az üzenet megismétlésében, mert az idők jelei teljeseznek; a befejező munkát el kell végezni. Rövid idő alatt nagy mű fog végbemenni. Hamarosan Isten rendeléséből olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel feláll a maga helyén, hogy bizonytságot tegyen.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

A manna első próbája három próba. A tíz próba közül az utolsó a harmadik angyal próbája. Mind az első, mind az utolsó a „nyugalmat” jelképezi mint a próba szimbólumát. Az első próba három próba, az első angyalt jelképezve, amelyet a második angyal követ, ám a negyedik próba, ahol a megpecsételés és a zászlóként való felemeltetés jelenik meg, Massza és Meriba által van jelképezve. A harmadik angyal, amelyet az ötödik és hatodik próba jelképez, a harmadik próba, amely Massza és Meriba második próbáját, valamint a manna első próbáját követte.

A 4Mózes 11:1–3-ban bemutatott taberai bosszúság a hetedik próba. Azok a versek, amelyek a „Taberával” — amelynek jelentése: „égető hely” — jelképezett hitbeli tüzes próbatételt bevezetik, azokat a verseket követik, amelyek Isten népének pusztai vándorlását azonosítják. A tizedik fejezetben megnyilvánuló türelmetlenség ellentétben áll a száznegyvennégyezerrel, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Ők azok, akikben megvan a szentek békességes tűrése, az ősi Izráel azonban a tizedik fejezetben olyan türelmetlenséget tanúsított, amely a tizenegyedik fejezetben tüzes megpróbáltatásukhoz vezet.

És elindultak az Úr hegyétől háromnapi járóföldre; és az Úr szövetségének ládája előttük ment a háromnapi úton, hogy nyugvóhelyet keressen számukra. És az Úr felhője rajtuk volt nappal, amikor kivonultak a táborból. És lőn, amikor a láda elindult, Mózes ezt mondta: Kelj fel, Uram, és szórassanak szét ellenségeid; és fussanak előled azok, akik gyűlölnek téged. Amikor pedig megnyugodott, ezt mondta: Térj vissza, ó, Uram, Izráel sok ezreihez. 4Mózes 10:33–36.

A következő vers Tábera lázadását vezeti be.

És lőn, amikor a nép zúgolódott, hogy ez nem tetszik az Úrnak; és meghallá az Úr, és felgerjede az Ő haragja; és fellobbant közöttük az Úr tüze, és megemészté azokat, akik a tábor szélső részein valának. Ekkor a nép Mózeshez kiáltá; és amikor Mózes könyörgött az Úrhoz, a tűz kialudt. És nevezé annak a helynek nevét Taberának; mert az Úr tüze égett közöttük. 4Mózes 11:1–3.

A tűz megnyilvánulását követő bosszankodás a húsétel utáni sóvárgás volt, és ez a nyolcadik próba. Ennek helye a 4Mózes 11:4–34-ben található. A taberai zúgolódás a megromlott magasabb természetet, a türelem hiányát képviseli, míg az egyiptomi húsfoszékak utáni kívánság lázadása az alacsonyabb természetet jelképezi. A tűz a szövetség Követének tűz által való megtisztítását jelképezi Malakiás harmadik fejezetében, mert prófétai értelemben Tabera égő helyet jelent, és az égő hely Isten prófétai Igéjében Malakiás harmadik fejezetében található, ahol a tűz egy türelmetlen osztályt hoz létre, amely tisztításra rendeltetett, és egy türelmes osztályt, akik felemelt áldozatul tisztítatnak meg.

Azok, akiket Mózes képvisel Taberá kettős próbájában, annak magasabb és alacsonyabb természete tekintetében, a száznegyvennégyezer, akik az igazságban mind értelmileg, mind pedig lelkileg megszilárdultak. Az értelem azonosítja a magasabb természetet, és lelkileg az istenség és az emberiség egyesülését jelképezi. Az istenség csak akkor egyesülhet az emberiséggel, amikor az alacsonyabb természet megfeszített és halott. Az, hogy valaki az igazságban értelmileg és lelkileg megszilárdult, a megpecsételési tapasztalatát jelenti. Taberá tüzei a búza és a konkoly végső szétválasztását jelképezik Krisztusnak abban a munkájában, amelyben felemeli a száznegyvennégyezer templomát.

A kilencedik próba Miriám és Áron lázadása, amelyet a 4Mózes 12-ben találunk. A kihívás nem különbözött lényegesen Kóré, Dátán és Abirám, illetve 1888-ban Minneapolis kihívásától. A kérdés nem pusztán Isten üzenetének elutasítása volt, hanem Isten vezetőválasztásának elutasítása.

Azoknak a vezetőknek a kárhoztatása, akik nemcsak az üzenetet, hanem a hírnököt is elutasítják, megelőzi a tizedik próbát. A vezetőség hitehagyottként nyilvánul meg közvetlenül a vasárnaptörvény előtt, amely a tizedik próba. A vasárnaptörvény megfelel a keresztnak, és a kereszthez vezető úton, amely a vasárnaptörvény, a vezetőség Barabbást, egy hamis Krisztust választott, mert a „bar” jelentése: „valakinek a fia”, az „abba” pedig azt jelenti: „atya”. A kereszthez (a vasárnaptörvényhez), illetve Kádeshez közeledve a vezetőség teljesen kibontakozott hitehagyásban nyilvánul meg: egy hamis Krisztust választ, és ugyanakkor a polgári hatóságoknak közvetlenül azt is kifejezésre juttatja, hogy nincs királyuk, csak a császár.

A hetedik, nyolcadik és kilencedik próba a pecsételési folyamatot azonosítja, az ábrázolás azonban a balga szüzeké. E próbák közül a tizedik Kádes első lázadása volt, amely 1863-at jelképezi. 1846-tól a hébereket a Sínaihoz vezették, hogy átvegyék a törvényt. A Tízparancsolat két kőtáblája Isten szövetségi kapcsolatának jelképe az ősi, szó szerinti Izraellel, Habakuk két táblája pedig a modern lelki Izrael szövetségi kapcsolatának jelképe. A második tábla 1850-ben tárta fel, és miként az ősi Izrael fogadalmat tett a törvény megtartására, úgy 1856-ra egy végső próba érkezett, amelyet az Ígéret Földjét meglátogató kémek jelképeznek. Az 1856-tól 1863-ig terjedő hét év során kialakult többségi vélemény az volt, hogy a laodiceai pusztában kívántak meghalni.

Az 1844-től 1863-ig terjedő időszakot az az időszak jelképezi, amely a Vörös-tengernél történt keresztséggel kezdődött, és a Jordán folyónál történt újabb keresztséggel ért véget, azon azonos helyen, ahol Jézus Krisztussá lett, amikor később János megkeresztelte. A Vörös-tengernél történt keresztség az ókori Izraellel való szövetségi kapcsolatot azonosította. Ez a kapcsolat egy házassággal kezdődött, amely egyidejűleg elindított egy tízlépéses próbatételi folyamatot. Ezután a Sínaihoz vezették, és megígérték, hogy megtartják az Ő törvényét, de nem tartották meg, majd a tizedik és utolsó próbát is elbukták Kádes első lázadásánál. A negyven év után, és a Kádesnél történt második és nagyobb lázadást követően a Jordán folyóba való bemenetelés által léptek be az Ígéret Földjére.

A keresztség minden útjelzője a szövetséggel kapcsolódik össze. Az ómega és a második Kádes története összhangban áll az első, az alfa Kádes történetével. Mózes ómega-lázadása sokkal nagyobb volt, mint egy egész nemzet lázadása a Kádesnél történt alfa-lázadásban. Az ómega

mindig nagyobb. E két lázadás együtt Ézsaiás tanultjainak és tanulatlanjainak lázadását jelképezi, akik megtagadják, hogy belépjenek a késői eső üzenetének nyugalmába.

Három keresztség (a Vörös-tenger, a Jordán folyó és a Jordán folyó), az első Mózesé, az utolsó pedig Krisztusé; így Mózes az alfa, Krisztus pedig az ómega. A héber ábécé első és huszonkettedik betűje közötti betű, a tizenharmadik betű, amikor kapcsolódik, és az első betűt követi, amely ezután a végső, a huszonkettedik betűhöz kapcsolódik, létrehozva a héber „igazság” szót. A középső keresztség a Jordán folyó és Kádes volt. A Vörös-tengernél történt első keresztséget a Jordánnál való keresztség követte. Ám a Jordánnál való első keresztséget negyven évvel elhalasztották Kádes második meglátogatásáig és a Jordán tényleges keresztségéig. A harmadik keresztség, amely a zsidók számára a meglátogatás idejét jelképezte, akkor érkezett el, amikor Krisztus megkezdte munkáját, hogy egy hétre megerősítse a szövetséget Dániel 9:27 beteljesedéseként, és ez volt az ítélet órája az ókori Izrael számára.

Az első keresztség a Vörös-tengernél az első angyal üzenete, és a Kádeshez tett két látogatás „megkettőződést” jelképez, mert az első kádesi látogatásnál és a Jordán folyónál Isten szövetséges népének lázadása ábrázolódik, míg a második Kádesnél a vezetés lázadása nyilvánul meg. Kádes és a két látogatás a második angyal üzenetének megkettőződését jelenti, ahol két osztály nyilatkozik meg, és mindkét osztály polgárokkal, valamint vezetéssel is képviselve van. Krisztus keresztsége a harmadik angyal üzenete, amikor a búza és a konkoly elválasztatik, miként az ősi Izrael is elkülönítettett attól a keresztny menyasszonytól, akit Krisztus az ősi Izrael ítéletének órájában vett feleségül.

Az 1844-től 1863-ig terjedő időszak a Vörös-tengertől a kádesi első lázadásig tart. 1844 a Vörös-tengeren való átkelés, 1846 a manna, a szombatpróba jelképe, amelyet White-ék 1846-ban álltak ki, amikor házasságot kötöttek. 1849-ben az Úr másodszor is kinyújtotta kezét, hogy összegyűjtse népét. Összegyűjtötte őket az első angyal üzenetének idején, amikor Habakuk tábláinak elsője megjelent a történelemben, és a második tábla ugyanebből a célból adatott.

Az 1850-es ómega-tábla összegyűjtésre és megpróbálásra szolgált, mert ezt tette az 1843-as alfa-tábla is. Az első angyalnak volt táblája, és a harmadik angyalnak is volt táblája, mert az első az alfa, a harmadik pedig az ómega. A „két tábla” az első és a harmadik angyal útjelzői — nem a másodiké. A „táblák” prófétai időszaka egy tévedést tartalmazó táblával kezdődik, és egy tévedést nem tartalmazó táblával ér véget. A két tábla közötti történelem a második angyal történelme, amelyben a táblát 1850-ig félreteszik.

Miután az 1843. év 1844. április 19-én véget ért, az 1843-as táblázatot félretették, mert akkor tévesen az 1843. évet jelölte meg. 1844. április 19-étől 1850-ig nincs Habakuk táblája. A második angyal történetében nem volt táblázat, és —Babilon elesett. Az alfa egy tábla, az ómega egy tábla, a közepén pedig Babilon bukása áll; a lázadás jelképe, amely ahhoz az időszakhoz kapcsolódik, amikor nem volt tábla. Habakuk tábláinak történelmi időszaka az igazság kézjegyét viseli.

1850-et a Sínai-hegy és a törvényadása jelképezte előre. Arról az eseményről a pünkösdi emlékezett meg, amikor két meglóbált kenyeret emeltek fel. A meglóbált kenyerek felemelésének folyamata 1842 májusában a tábla kinyomtatása és terjesztése, valamint 1849 története által van ábrázolva,

amikor a második táblázat elkészült, és 1850 által, amikor hozzáférhetővé vált. Ezt az időszakot Krisztus vonalán a feltámadásától pünkösdig tartó ötven nap jelképezi, egy olyan időszak, amely negyven napra, majd tízre oszlik.

1849-ben Krisztus másodszor nyújtotta ki a kezét, és 1850-ben Habakuk második táblája hozzáférhetővé vált, és a Kádes felé vezető próbatételi folyamat előrehaladt. 1856-ban az ősi Izráel tíz próbatételének utolsója érkezett el, amikor a mozgalom folyóiratában közzétették az új világosságot Miller alapvető prófétai kinyilatkoztatásáról. Kétezer-ötszázhusz prófétai napon át, 1856-tól 1863-ig, a kémek bementek, hogy kikémleljék a földet. 1863-ban új vezetőt választottak, hogy visszavigye őket Egyiptomba.

Ezeket az igazságokat a következő cikkben folytatjuk.

„Egy látomásban, amelyet 1871. december 10-én kaptam Bordoville-ban, Vermont államban, megmutattatott nekem, hogy férjem helyzete igen nehéz volt. A gondok és a munka terhe nehezedett rá. Szolgatársai a lelkeszi szolgálatban nem hordozták ezeket a terheket, és nem értékelték munkálkodását. A rá nehezülő állandó nyomás szellemileg és testileg is megterhelte őt. Megmutattatott nekem, hogy az ő viszonya Isten népéhez bizonyos tekintetben hasonló volt Mózesének Izráelhez. Mózes ellen is zúgolódtak, amikor kedvezőtlen körülmények között voltak, és ellene is zúgolódtak.” Testimonies, 3. kötet, 85.